

Σκοπός της ποιμαντικής η σύνδεση των πιστών με τον Χριστό και όχι με τον κληρικό (Πρωτοπρεσβύτερος Χρήστος Αιγίδης)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=159357>]

Σύμφωνα με τη σχετική θεωρία για τις μορφές της επικοινωνίας έγινε αναφορά στην μορφή της μη λεκτικής επικοινωνίας, κάτι που το συναντάμε αρκετές φορές στην Ποιμαντική επικοινωνία των Κληρικών. Με πολλούς μη λεκτικούς τρόπους επικοινωνεί ο Ιερέας στην καθημερινότητά του. Δυστυχώς δεν υπάρχει η απαραίτητη προσοχή και η αίσθηση της σπουδαιότητας αυτής της επικοινωνίας. Οι κινήσεις του Ιερέα, οι μορφασμοί του, η έκφραση του προσώπου του και η εν γένει συμπεριφορά του είναι στοιχεία σημαντικά της επικοινωνίας του. Για το λόγο αυτό πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός και να δίνει την πρέπουσα σημασία σε όλα αυτά. Αναφέρει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο σύγγραμμά του " Εξομολογητάριον " που αποτελεί βασικό βοήθημα για τους Πνευματικούς, πως ο

Ιερέας δεν πρέπει να κάνει τον παραμικρό μορφασμό εκπλήξεως σε όσα ακούει κατά την διάρκεια του Μυστηρίου της Εξομολόγησεως. Είναι γεγονός πως μπορεί μια έκφραση του προσώπου να αποθαρρύνει και να απελπίσει τον Πιστό που προσέρχεται στην Εξομολόγηση. Αντιθέτως ένα χαμόγελο, ένα χάδι και μια έκφραση κατανόησης και αποδοχής είναι πολύ αποτελεσματικά και βοηθούν στην ουσιαστικότερη επικοινωνία.

Εκτός όμως από την Εξομολόγηση ο Ιερέας επικοινωνεί και με πολλούς άλλους τρόπους αλλά και με πολλούς ανθρώπους. Δεν περιορίζεται μόνον σε μια κατηγορία ανθρώπων. Το φάσμα των προσώπων με τους οποίους επικοινωνεί καταλαμβάνει όλη την κοινωνία, από τα μικρά παιδιά έως την τρίτη ηλικία. Επίσης τα θέματα μόρφωσης, πλούτου, κοινωνικής και πολιτικής θέσης δεν αποτελούν δεσμεύσεις ή προτιμήσεις ενός κληρικού. Είναι για όλους τους ανθρώπους Πατέρας και Πνευματικός οδηγός. Η διάκριση και η προσαρμοστικότητα του Κληρικού είναι ζωτικής σημασίας προϋποθέσεις. Σίγουρα μεταβάλλει τον λόγο και τη στάση του ανάλογα με το ποιον έχει απέναντί του. Το βέβαιο όμως είναι, πως το πλαίσιο όλων αυτών των ειδών της επικοινωνίας, πρέπει να είναι η αγάπη και το αληθινό ενδιαφέρον του. Αν το κύριο γνώρισμα της παρουσίας ενός Κληρικού είναι η αγάπη, τότε για όλους και με όλους αναπτύσσει μια όμορφη σχέση που αποτελεί εγγύηση αληθινής επικοινωνίας.

Οι Άγιοι Πατέρες και Διδάσκαλοι έχουν τοποθετηθεί και καταγράψει τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας στο πέρασμα των αιώνων για όλες τις ανθρώπινες αδυναμίες. Δεν υπήρχαν θέματα ταμπού για εκείνους που ζούσαν στη Χάρη του Θεού. Δεν δυσκολεύθηκαν να εκφράσουν την άποψή τους που ήταν βέβαια εμποτισμένη από την παρουσία του Θεού. Δεν ντράπηκαν να μιλήσουν για ότι δεν ντράπηκε να κάμει ο Θεός. Στην εποχή μας βέβαια, εποχή εκπτώσεων και απομάκρυνσης από κάθε τι ηθικό και αγνό, κάποιες απόψεις θεωρούνται απαρχαιωμένες. Ο κόσμος για να ικανοποιήσει όλες του τις επιθυμίες απομάκρυνε το Λόγο του Θεού σαν κάτι το μη επίκαιρο ή ακόμα και επιβλαβές. Σε άλλες περιπτώσεις (που είναι οι πιο πολλές) τροποποίησαν την διδασκαλία της Εκκλησίας μας στα μέτρα τους, με αποτέλεσμα να νομίζουν πως ζουν κατά Θεόν άλλα πολύ απέχουν από Αυτόν. Η κατάσταση αυτή εισήλθε και στους κόλπους της Εκκλησίας με αποτέλεσμα να υπάρχει η δυσκολία να μεταφερθεί ο Λόγος του Θεού ανόθευτος και ανεπηρέαστος από ανθρώπινες αδυναμίες και συμπεριφορές. Αυτό δημιουργεί μια κατάσταση φόβου να εκφραστεί ο Κληρικός ελεύθερα για όλες τις ανθρώπινες πτυχές της ζωής. Σίγουρα έχουν αλλάξει οι εποχές και οι άνθρωποι και θα πρέπει ο Ιερέας να προσαρμόζεται στις συνθήκες της εποχής του. Αυτό όμως πρέπει να γίνεται δίχως να νοθεύεται η Διδασκαλία της Εκκλησίας μας και χωρίς να παρεκκλίνουμε από την Ιερά μας Παράδοση.

Η άσκηση της Ποιμαντικής Διακονίας εκτός από την τέλεση των Μυστηρίων και τις Ιερές Ακολουθίες, εμπεριέχει και το στοιχείο της συμβουλευτικής και όχι μόνο για τους Κληρικούς που ασκούν το Μυστήριο της Εξομολογήσεως. Είναι πολλές οι περιπτώσεις που οι άνθρωποι ρωτούν και ζητούν από τους Ιερείς συμβουλές και καθοδήγηση στα διάφορα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Είναι σημαντικό να σημειώσουμε πως δεν πρέπει να μπερδεύονται οι ρόλοι. Για τα θέματα που δεν γνωρίζουν οι Ιερείς καλό θα είναι να παραπέμπουν τους ανθρώπους σε ειδικούς επιστήμονες και να εκφράζουν με απλότητα την αδυναμία τους στο συγκεκριμένο θέμα. Δεν είναι οι Κληρικοί παντογνώστες και καλό θα είναι και από την μεριά των Πιστών να υπάρχει ιδιαίτερη προσοχή.

Ένας μεγάλος κίνδυνος που ελλοχεύει και τα τελευταία χρόνια ταλαιπωρεί αρκετά το Σώμα της Εκκλησίας είναι ο λεγόμενος " Γεροντισμός " ή " Γεροντομανία ". Αυτό συμβαίνει όταν οι Πιστοί προσκολλούνται ιδιαίτερα και απόλυτα με το πρόσωπο του Ιερέα. Αυτό αποτελεί εκτροπή από τη θέση της Εκκλησίας μας, μιας και ο σκοπός είναι να συνδεθούν οι Πιστοί με τον Χριστό και όχι με το πρόσωπο του Ιερέα. Είναι θα λέγαμε το στοιχείο εκείνο που οριοθετεί τη σχέση του Κληρικού με τους πιστούς. Δεν πρέπει να τροφοδοτείται ή να καλλιεργείται τέτοιου είδους σχέση που να προκαλεί εξάρτηση στο πρόσωπο του Κληρικού.

Επίσης η σχέση ανάμεσα στον Ιερέα με τον Πιστό πρέπει να διέπεται από σεβασμό και ελευθερία. Οτιδήποτε πέρα και έξω από αυτό είναι μη υγιές και θα πρέπει να προσεχθεί ιδιαίτερα. Ο Ιερέας σκοπό έχει να μεταφέρει το Χριστό και όχι να επιβάλλει τον εαυτό του. Τέλος, οι συναισθηματισμοί καλό είναι να περιορίζονται και ιδίως όταν περιέχουν στοιχεία προσωπικής φύσεως να καταβάλλεται προσπάθεια να εκμηδενίζονται.

(συνεχίζεται)